

Отгов. редакторъ прот. Д. Андреевъ
Помощ. редакторъ А. Харизанова

„Божия гласъ“ излиза съ благословието на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитѣ.

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

Лжтътъ на III-то българско царство

Робия, свобода и величие.

Сигналъ за нашето освобождение даде историята на Хилендарския монахъ Отецъ Паисий (1762), съ думитѣ: „Българино, защо се срамувамъ да се наричамъ българинъ, или си нѣмалъ ти църкви, училища и царство?“

Този сигналъ се поде като мълния отъ множество наши духовни родолюбиви пастири, като Софроний Врачански, Бозвелията, Кост. и Димитъръ Миладинови, Антимъ I, Видински владика, по късно български Екзархъ, Василъ Априловъ, Неофитъ Рилски, Йосифъ I, Ловчански владика, умрѣлъ преди нѣколко години въ София, като български Екзархъ и др.

Най-сетне въ 1870 – 71 год. България се освободи отъ гръцкото духовно робство, а въ 1872 г. султанътъ издаде ферманъ, съ който даваше право на българитѣ сами да си уреждатъ църковнитѣ работи и да си отварятъ училища.

Следъ духовното освобождение, съ още по-голяма сила се почнала борбата за освобождение отъ турската тирания. Побезстрашнитѣ родолюбиви българообразували бунтовнически чети по Балкана, нападали сж турскитѣ злосторници. Много отъ тия българо сж избити и обѣсени. Други по-интелигентни българо сж образували Централенъ революционенъ комитетъ въ Румъния. При силно преследване, четницитѣ сж минавали въ Сърбия и Румъния, организирали се и на ново сж нападали. Отъ тия родолюбиви българо по-видни сж: Сава Раковски, който на румънска земя, съ перото си буди съзнание въ заспалата до тогава „рая“. Презъ 1868 год. избухва война между Турция и Сърбия, на която въ помощъ сж отишли Филип Тотю, който умрѣ въ с. Две-моги, Русенско (1907), Панайотъ Хитовъ, безстрашния дяконъ Василъ Левски, обѣсенъ въ София и др., предводителствувани отъ Сава Раковски. Редятъ се по-нататъкъ Хаджи Димитъръ отъ Сливенъ и Стефанъ Караджа отъ Тулча (Добруджа). Подъ предводителството на Хаджи Димитра 160 млади бунтовници минаватъ Дунава срещу с. Вардимъ при Свищовъ (1868 г.) Били сж се съ башибозуци и черкези, по сетне и съ редовна турска войска: Ст. Караджа, уловенъ и обѣсенъ въ Русе, а Хаджи Димитъръ падналъ юнашки, убитъ на върха „Бузлуджа“ надъ с. Шипка

— при върхъ „Св. Никола“. Любенъ Каравеловъ е работилъ най-много съ перото си, следъ смъртта на С. Раковски. Умира въ Русе една година следъ освобождението ни (1878). Василъ

мъкъ“ и на върха Вола падна убитъ (1876). Падна и умрѣ великана-революционеръ и поетъ, преди да види България сво-

Гордостта на Велика България

Левски основава тайни революц. комитети, а въ 1873 г. е билъ хванатъ предателски и обѣсенъ въ София (паметника му). Неговото дѣло продължаватъ Георги Бенковски отъ Панагюрище, Каб-

бодна!...

Видни европейци и кореспонденти минаваха презъ България. Тѣ бѣха свидетели на турскитѣ звѣрства въ Батакъ, Бояджикъ, Перущица и другаде, и изнасяха

лешковъ, Воловъ, Христо Ботевъ отъ Калояръ е ореола надъ революционеритѣ. Четата му отъ 200 души минава Дунава срещу Козлодуй надъ Орѣхово, сражава се юнашки при „Миленъ ка-

тия звѣрства предъ цивилизованя свѣтъ и европейскитѣ дворове. Сжщитѣ европейски дворове тайно бѣха обиколени и отъ една българска депутация начело съ Балабановъ и Драганъ

Цанковъ, братъ на Кирякъ Цанковъ отъ Свищовъ, молили ги да се застъпятъ и освободятъ роба българинъ и македонецъ. Поради преплетени интереси на великитѣ сили, навсѣкжде отказъ. Депутацията стигнала и до Петербургъ. Императоръ Александъръ II не е обѣщавалъ, но заявилъ, че славянския руски народъ нѣма да остави българо и славяни повече подъ турско робство. Въпросътъ бавно, но сигурно зрѣялъ...

На 12 априлъ 1877 г. руския царъ Александъръ II обявява война на Турция и потегля сто хилядна войска презъ Влашко за Дунава. На 15 юний 1877 г. руситѣ преминаватъ съ понтоненъ мостъ Дунава срѣдъ нощъ на 3 клм. подъ Свищовъ при Дерменъ-дере. Три дни преди преминаването имъ Христо Бръчковъ, братовчедъ на сегашнитѣ братя Бръчкови, минава съ лодка въ Зимничъ, за да даде сведения за турскитѣ войски и за мѣстността край Дунава. Сжщиятъ е пренасялъ пощата за Зимничъ съ гълъби. По понтонния мостъ, съ лодки, съ плуване на коне, преминали сж Дунава и при Дерменъ-дере при сегашнитѣ паметници подъ Свищовъ сж образували едно ядро отъ руска войска. Почва се отбоя на турскитѣ войски. Нека се забележи, че силитѣ на последнитѣ сж били насочени повече къмъ Никополъ, Русе и Видинъ. Презъ деня на 15 юний 1877 г. единъ параходъ, отскубналъ се отъ Никополъ отъ Турския надзоръ, е пренасялъ руски войски отъ Зимничъ въ Свищовъ. За губернаторъ е билъ назначенъ полковникъ Михайловичъ съ седалище Свищовъ, а Драганъ Цанковъ — вице-губернаторъ. Христо Бръчковъ билъ задържанъ и съ него заедно сж влѣзли въ Свищовъ. На третия денъ минава Дунава Императора Александъръ II, посрѣщнатъ отъ свищовци начело съ иконома попъ Христо и на улица „Атъ-Пазаръ“ му е поднесено хлѣбъ и соль по обичая. Черкувалъ се е въ „Св. Троица“, следъ което посѣтилъ кжщата на Алеко Константиновъ. Разгледалъ е града и преди да си замине обратно за Зимничъ, на Австрийската скеля е повикалъ Хр. Бръчковъ да му изкаже благодарността си. Покрай този родолюбецъ, видни хора въ Свищовъ, които сж подържали таенъ освободителенъ комитетъ, сж били: Кирякъ Цанковъ, Драганъ Цанковъ, Дѣдо Ламби Константиновъ, Алеко х. Константи-

Следва на 2 страница.